

dem, der ligger med store Lagre, hvis denne Foranstaltning ikke var blevet gennemført. — Det er ligeledes en god Ændring, at Indtægter af Virksomheder i Udlandet er unddraget Beskatning, da man maa haabe, at Folk derved animeres til at sætte saadanne Virksomheder i Gang, der kan tilføre Landet Indtægt.

Jeg anser det for heldigt, at der tilføres Landsoverskatteraadet mere Sagkundskab ved, at der kommer Repræsentanter for de tre Erhvervsgrupper. Men naar den ærede sidste Taler mente, at man paa samme Maade burde have en alsidig Repræsentation i Skatteraadene og gøre dem større, tror jeg, han skyder over Maalet. Gør man Skatteraadene større og Skatteraadskredsene større, vil det medføre, at det bliver uoverkommeligt for de enkelte Medlemmer at sætte sig ind i de forskellige Skatteansættelser i dette store Omraade. Hvad man vinder paa den ene Maade, vil man tabe paa den anden. Det vil ogsaa mange Gange volde Vanskelighed at finde Folk, der er habile og tilstrækkelig kyndige til at sidde i Skatteraadet, naar man stiller bestemte Krav om, at de paagældende skal have en eller anden Livsvirksomhed.

At man giver Rente til de Skatteydere, der paa Grund af fejlagtig Ansættelse er blevet afkrævet for store Skattebeløb, finder jeg kun retfærdigt. Landsoverskatteraadets Afgørelser trækker ofte saa længe ud, at det er ganske urimeligt, at Folk, der er uretmæssigt beskattet, skal tabe Renten af de for meget betalte Beløb.

I § 1, tredie Afsnit, er der i de to sidste Stykker vist Aktieselskaber en Imødekomenhed. Det hedder dér: „I Tilfælde, hvor en Del af et Selskabs Indkomst i Overensstemmelse med de for samme gældende Statutter eller Vedtægter henlægges til Selskabets Reservefonds, herunder dog ikke Pensionsfond, Udbyttereguleringsfond eller andre Fonds, der ikke direkte gaar ud paa at sikre Selskabets økonomiske Grundlag, nedsættes Skatten for en tilsvarende Del af den beskattede Indkomst med $\frac{1}{4}$.“ Men hvis saadanne Henlæggelser ikke senere anvendes til dette Brug, men bliver uddelt til Aktionærerne, skal der betales fuld Skat deraf. Er dette ikke en Uretfærdighed, da der er betalt en ret betydelig Skat af de tre Fjerdedele af Beløbet i Forvejen?

Jeg beklager, at det ikke er lykkedes vort Parti i Folketinget at gennemføre det Forslag, vi har fremsat om Beskatning af Brugsforeninger. Dette Spørgsmaal har jo, næsten saa længe Indkomst- og Formue-

skatteloven har eksisteret, været Genstand for Forhandling paa Rigsdagen, og af en stor Del af Landets Borgere opfattes det som en Uretfærdighed, at Brugsforeningerne, der konkurrerer med de selvstændige handlende, er underkastet andre Skattevilkår end disse. Det forlød ogsaa, medens Sagen var til Behandling i Folketinget, at man nu var naaet til en Løsning af dette Spørgsmaal, nu var der opnaaet Enighed om en Affattelse af Paragraffen, hvorved dette retfærdige Krav om Beskatning af Brugsforeninger blev gennemført. Det har imidlertid desværre vist sig ved Lovforslagets Oversendelse til Landstinget, at dette ikke er sket. Jeg vil haabe, at det under Forhandlingerne i det Udvalg, som jeg ifølge de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem for 3die Kreds, forudsætter bliver foreslaaet nedsat, maa lykkes at føre denne Sag igennem.

Som jeg udtalte før, er Indkomst- og Formueskatten med den Højde, den nu har naaet, blevet en Svøbe for Befolkningen; det er overordentlig vanskeligt for mange Skatteborgere at tilvejebringe de store Beløb, de skal aflevere til Skatteopkræveren de to Gange om Aaret, denne Skat opkræves. Men virker Indkomstskatten ubilligt, saa virker Formueskatten det langt mere. Der er Folk, som gennem et langt, sparsommeligt og nøjsomt Liv har opsparet sig en Formue for at leve af Renterne deraf, men saa kommer Skattemyndighederne og lægger i høj Grad Beslag paa den Indtægt, som disse Mennesker paa deres gamle Dage skulde have af den opsparede Kapital, og ved Siden af dem sidder maaske Folk med dobbelt saa stor Indtægt, som svarer en langt mindre Skat, fordi deres Indkomst ikke er Indkomst af Formue. De, der har Indkomst af Formue, er jo dobbelt beskattet, først gennem Skat paa Indkomst, derefter gennem Formueskatten, som i Virkeligheden ogsaa er en Beskatning af deres Indkomst, for de skulde dog ikke gerne spise Formuen op. Men endnu værre bliver det, naar man beskatter Formue, som ikke eksisterer, og det er vi nu i høj Grad kommet ind paa. Ved den nye Ejendomsskyldvurdering, der fandt Sted i 1920, udgik der fra Overskyldraadet — jeg ved ikke, om dette Raad var blevet ansøret til at skaffe det størst mulige Skatteprovenu, eller om Medlemmerne selv var berørt af den endnu tilstedeværende Gullaschperiode — en Paavirkning, som i mange Skyldkredse øvede sin store Indflydelse paa Skyldraadsformændene og Vurderingsmændene. Den paavirkede dem ikke ens-